

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий Комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

В Країну Знань!

КОЖНОГО року приходять у наш дім свято дзвінкоголосого дитинства і крилатої юності, запіта золото у коси садів, спада на долоні прозорим сонечком. Сьогодні 17600 хлопчиків і дівчаток перший раз в житті покличе шкільний дзвоник за парти, і вони, як маленькі струмочки, увіллються у 168-тисячне учнівське море Кіровоградщини.

Після ударного третього трудового семестру цього вересня повернуться до своїх аудиторій студенти вищих і середніх спеціальних навчальних закладів. Будуть серед них і ті, хто вперше одержить студентські квитки. Тільки в Кіровоградських інститутах сільськогосподарського машинобудування та педагогічному стали студентами денних, вечірніх та заочних відділень більше двох тисяч абітурієнтів.

Перший день учбового року сумлінною працею зустрінуть близько дванадцяти тисяч учнів професійно-технічних училищ області, надійний резерв трудівників заводів і колгоспних ланів.

Перше вересня свято і для учнів, і для вчителів, а для молодого вчителя — ще й іспит в житті. До перших своїх уроків старанно готувалися в ці дні понад 400 молодих педагогів.

Свято першого дзвоника в цьому році відбудеться напередодні ювілейної дати в житті радянського народу — 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Перше вересня — початок здійснення мрій школярів і студентства, батьків і вчителів. Воно близьке кожному з нас як незабутні роки нашого дитинства і юності. Тож від усієї душі вітаємо з цим світлим святом всіх вас, дорогі наші читачі!

САД ШКІЛЬНИХ ОСІННЄ
ВДЯГ ВЕРАННЯ.
ЗДРАСТУЙ, ПЕРШИЙ
ДЗВОНИК У ЖИТТІ!

ХАЙ У ДОЛІ ВАШІЙ ВСІ ПУТІ
ЗІЙДУТЬ СОНЯЧНИМИ
СХОДАМИ ЗНАННЯ!
Фото В. КОВПАКА.

Сьогодні починаються звіти і вибори в комсомольських організаціях країни. У листопаді-грудні відбудуться конференції районних, міських комсомольських організацій.

Для кожного члена Ленінського комсомолу винийні звіти і вибори набувають особливого змісту. Адже проходять вони в обстановці високого трудового і політичного піднесення, викликаного підготовкою до святкування 60-річчя Великої Жовтня та прийняття проекту нової Конституції СРСР.

Про те, яку допомогу надали комітети комсомолу групам і первинним організаціям у підготовці до головних зборів року напередодні нам розповіли:

Олег КОЛОСОВ — секретар заводу комсомолу заводу «Червона зірка»:

— За звітний період на підприємстві з'явилося 20 нових комсомольських груп. Тож наші звіти і вибори будуть не з легких. Збори мають відбутися в 150 групах і 35 первинних комсомольських організаціях. Готуватися до них завком почав одразу ж після опублікування постанови ЦК ВЛКСМ «Про проведення звітів і виборів в комсомольських організаціях країни». Відбувся семінар групкомсоргів і секретарів

комсомольських організацій з порядком денним про підготовку до звітів і виборів. Виспире завком підготував спеціальну добірку методичних матеріалів на допомогу комсомольським ватажкам.

В центрі уваги на зборах буде стояти питання підготовки до ювілею Великої Жовтня. Зрозуміло, що у виступах спілчан піде мова про конкретні діла на переджовтневій вахті. Завком комсомолу разом з комітетами цехів, ділянок і відділів попередньо провів огляд втілення ініціативи Героя Соціалістичної Праці О. О. Кошурка: «П'ятирічку — за 4 роки! До 60-річчя Великої Жовтня — 2,2 річні норми!» Думаю, результати цього огляду до-

поможуть спілчанам правильно оцінити і успіхи, і недоліки в своїй трудовій діяльності.

На звітно-виборних зборах продовжимо обговорення проекту нової Конституції СРСР. До 200 пропозицій, доповнень, висловлених молодими червонозорівцями в ході обговорення цього документа додадуться, без сумніву, нові. 14 вересня в одній із країн цехових організацій відбудеться показовий Ленінський урок «Я — громадянин Радянського Союзу».

Сергій МОВЧАН — завідувач відділом комсомольських організацій Долинського району комсомолу: — Інтерес до революційного минулого країни в рік 60-річчя Великої Жовтня

в сільській молоді зріс особливо. Враховуючи це, райком разом із районною радою ветеранів партії і комсомолу на звітно-виборні збори запросить відомих трудових і ратних діячів людей. Спілчанам зустрінуться з кавалером трьох орденів Слави М. І. Сичовим, колишнім головою колгоспу «Дружба» М. Д. Вернигоровим, героєм минулих років молодим комуністом М. Ланкратовим.

Повсюди вже закінчено звірку членів ВЛКСМ, комсомольські організації приведені до належної структури, згідно нових змін у Статуті ВЛКСМ. Районна комсомольська організація до головних зборів року готова.

Учасникам VIII Всесоюзного зльоту переможців походу по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу

Дорогі друзі!

Сердечно вітаю вас, усіх учасників Всесоюзного походу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу!

Ваш зліт проходить в Іваново — місті великих революційних, бойових і трудових традицій і присвячений 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції. Під прапором Жовтня, під керівництвом Ленінської партії радянський народ пройшов героїчний шлях. Він увічнений історичними завоюваннями, які дістали переконливе відображення в проекті нової Конституції СРСР.

Благородні справи учасників походу гідні високої оцінки і глибокої поваги. Людям старших поколінь, іпості яких була обвіяна гарячим подихом революції, характер і воля загартувалися на будовах перших п'ятирічок, у битвах Великої Вітчизняної війни, приємно усвідомлювати, що комсомолці, юнаки і дівчата вивчають і серцем сприймають героїчну історію Комуністичної партії і Радянської держави, шанують пам'ять полеглих, оточують піклуванням ветеранів, сім'ї загинувших воїнів, беруть активну участь у комуністичному будівництві.

З особливим почуттям вдячності звертаюсь до ветеранів революції, партії і комсомолу, війни і праці. Ви, дорогі товариші, вносите неоціненний вклад у виховання підростаючого покоління, шедро передаєте молоді, свій революційний, бойовий і трудовий досвід, навчаєте її мужності, відваги, правдивості.

Необхідно і далі розвивати Всесоюзний похід, залучаючи до участі в ньому патріотичному русі всі загопи радянської молоді, всемірно підтримувати прагнення юнаків і дівчат оволодівати революційним досвідом партії, допомагати їм глибоко усвідомити велич подвигу радянського народу, прийняти ще більшу відповідальність за продовження героїчних звершень старших поколінь.

Дорогі друзі!

Виховуйте в собі комуністичну переконаність, революційну пристрасність, готовність захищати і продовжувати справу Великої Жовтня. Учїться жити, працювати і боротися по-жовтневому, по-ленінському, по-комуністичному.

Як найдорожчу святиню бережіть честь і славу соціалістичної Вітчизни, будьте полум'яними ініціаторами, активними борцями за комунізм і мир на землі!

Бажаю вам нових успіхів у праці, навчанні, військовій службі, в комсомольській роботі

Л. БРЕЖНЕВ.

Серцем сприймаючи подвиг!

30 СЕРПНЯ В ІВАНОВО ПОЧАВ РОБОТУ VIII ВСЕСОЮЗНИЙ ЗЛІТ ПЕРЕМОЖЦІВ ПОХОДУ КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ ПО МІСЦЯХ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ, БОЙОВОЇ І ТРУДОВОЇ СЛАВИ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ. ПРИСВЯЧЕНОГО XXV З'ІЗДОВІ КПРС І 60-РІЧЧЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ. ПРО ПІДСУМКИ ПОХОДУ РОЗПОВІДАЄ ГОЛОВА ЦЕНТРАЛЬНОГО ШТАБУ, МАРШАЛ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ І. Х. БАГРАМЯН.

ВСЕСОЮЗНИЙ похід за маршрутами слави по праву називають масовим патріотичним рухом радянської молоді. Він зливе вогнище зусиль мільйонів юнаків і дівчат, спрямовані на поглиблене вивчення історії нашої соціалістичної Батьківщини, героїчних традицій Комуністичної партії і радянського народу. Великою є сила політичного та емоційного впливу цього руху, що викликає до життя багато патріотичних справ й ініціатив, в яких втілюється глибока повага молоді до подвигу старших поколінь.

Яскраве свідчення того — ударна праця радянської молоді по виконан-

ню рішень XXV з'їзду КПРС, широко підхоплена всією молоддю країни ініціатива молодих пенінградців «60-річчю Великої Жовтня — 60 ударних тижнів!» Сьогодні в кожній комсомольській групі, в кожному комсомольсько-молодіжному колективі йде змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу Центральному Комітетові КПРС на честь цієї знаменної дати.

За два роки за маршрутами слави радянського народу пройшли більш як 30 мільйонів юнаків і дівчат. Шляхи пошуку пролягли там, де колись піднімалися перші робітничі (Закінчення на 3-й стор.).

СЬОГОДНІ—ЗБОРИ

Перше вересня:

Радість

РАЗОМ —
НАЙКРАЩЕ

Оцеї останній тиждень, мені здавалося, тягнулася незримово довго. Я навіть не втрималася і аса-таки побігла до школи, хоч на календарі вперто виднілося: серпень. А скільки було радості, коли зустріла там наших незрозумілих Саїланку і Галинку. Вони надзвичайно повернулись з міжколгоспного піонерського табору і теж не втерпіли, навідалися до школи. Потім ще зустріли Миколу із Сергієм і також дуже зраділи. Все-таки добре, що сьогодні перше вересня і ми знову зустрінемось в нашому, тепер уже сьомому, класі. Будемо разом розв'язувати задачі з фізики, писатимемо диктанти, захоплено слухатимемо розповіді нашого улюбленого вчителя історії. Бо разом — найкраще.

Н. СПІВАК,
учениця 7 класу.
Новомірогородський район.

Чекання

ОЛЕНКА,
НАТАЛКА
І СЕРГІЙ

Вона прийшла до нашого класу, коли почався перший місяць. Я сиділа один — між друзів Сергія захопився перед самим першим вереснем. Вільне місце було ще й біля Миколи. Проте вона підійшла до мого парті.

— Можна, я сяду тут? — і наблизилася посміхнувшись. Тут ближче до вікна і дошки, а я не зовсім добре бачу...

Сергій хворів довго — цілий місяць, а потім навідуючись друга, розповідав йому новини, поспішав новий матеріал. І за першу чергу його, на і всім, виставили в табелі оцінки. Та сидіти за однією партією з Оленкою і залучилася до класу дев'ятого класу.

Дівчата клялися, що випадково побачили Оленку біля школи — вона вже повернулася під родичів, де відпочивала літкою. Весело співалися, поспішували. Наталка, теж класний однокласник, з котрим останнім часом подружилася найбільше, і разом: я почула: «Ну то як, сідати разом?» Я не почула, що відповіла Оленка і теж думала: а якщо я прийду до класу сьогодні найперший і займу оту партію, що ближче до вікна і дошки, можливо вона все-таки сяде біля мене?

ВОЛОДИМИР К.
Новоукраїнський район.

В КРАЇНУ ЗНАНЬ!

Ось-ось розліється повітрям весела пісня дзвоника. Того самого, котрий так поважно лежить на столі, перевернутий човоною стрічкою. Ще мить і цей незвичайний шкільний дзвоник проголосить початок нового навчального року. Проголосить звично, і так же звично стріпнуться білі фартушки, закиваються голівками квіти в дитячих руках, і шеренги святково одягнених хлопчиків і дівчаток вирушать у класи. Всі будуть радіти — знову в школу! І лиш найменші — хвилюватись, бо це їхній найперший рік. Та ще найстерші. Бо в них — останній. Всіх їх проводжатиме поглядом добрий сивий чоловік. «Доброго дня, Борисе Івановичу!» — бігтимуть до нього зранку діти. «Зі святом Вас, Борисе Івановичу!» вклоняться педагогі. А він буде дивитися на них і думати про той рік — такий далекий, але такий пам'ятний. Рік, що став найпершим не тільки для наймолодших. І про той клас, у якому, як у краплині моря, відбилася вся доля нашої країни.

...Іх було сімнадцять — шістнадцять хлопців і одна дівчинка. І їм було по сімнадцять. І країна, в якій вони жили, була їхньою розсипницею — йшов тисяча дев'яносто тридцять четвертий рік. Вони не все знали. Не знали вони в обличчя Омеліана Богатиренка — їм було всього тоді по три роки, коли його командира прозвали, зарубали бандити. Їм було сімнадцять, ж коли дівчинці закатували братів Олександра і Гаврила Савченків. Та вони згадали ці люди загинули, аби могла жити пароджена в боях молода

Країна Рад, аби вільно і щастливо могла жити все пароджене в сімнадцьому.

Росла мужня країна. Госп, набралася сили її розсипниця. Були ще малюками, коли містом під барабаним дріб уперше тордо прокружували хлопчики і дівчатка з червоними галстуками на грудях. А через деякий час одиначили їх самі. І були такими ж, як сотні школярів міста — невгамовними: жадібними до знань і небайдужими до всього, чим жили дорослі. А в сімнадцять — стали найпершими. Людям, котрі почали будувати соціалізм, потрібні були знання. Багато знали. І щоб здобути їх, семи шкільних років стало замало. Ось тому й була відкрита в області перша середня школа. А потім, розсипниця Жовтня, стали її першими десятикласниками. Їх було сімнадцять — шістнадцять хлопців і одна дівчинка. І їм було по сімнадцять. І країна, в якій вони жили, була їх розсипницею — йшов тисяча дев'яносто тридцять четвертий рік...

Били били різниці. Шура Флейшман, скажімо, над усе був захоплений у театрі. Душа Коли Черника була віддана театру — особливою прихильністю користувався в нього тенісменом. Сьома Горент любив математику і креслення. Жора Зайцев тільки уроків віддавав балетну школу. Вони були різні. Та всі, як один, заради освіти сиділи за своїм класним керівником Миколою Юрійовичем Верховним — на суботниках. Вони самі ремонтували свою школу, зготували наліпки, збирали бібліотеку. І читали. Коли вперше тридцять п'ятого їх вітали з закінченням середньої школи, майже половина з них були відмінниками.

Ми поспішимо свій комсомольський зал на великі заводи, в лабораторії, інститути, електростанції.

Георгій Зайцев став лікарем. Семен Горент — конструктором, Олександр Терещук — інженером. Змінилася і країна — їй незабаром мало виповниться двадцять чотирьох. Був тисяча дев'яносто сорок перший...

Двадцять третього червня одягнув військову форму Георгій Зайцев. А через кілька днів військовик Зайцев на одній із залізничних станцій формував санітарний поїзд — у тил відправляли тяжкопоранених. Чаю було обмаль, і лікар поспішав. Та все ж біля одних носилок ніби спілкувався: там лежав його однокласник Шура Флейшман...

Тоді, в далекому дев'яностому році, люди, котрі пішли захищати нове життя. Тепер на захист своєї країни стали й

вони її розсипниця. Вони захищали їх завойовані. Чотирьох років здала себе військовиком їхня улюбленість — одна дівчина-однокласниця Шура Литвинова. Лейтенантом медичної служби починав війну Олександр Буда, родивим — його тато Серго Терещук. З перших днів одягнув погоню командир класу Валентина Меленко, сотням поранених врятував життя у польовому госпіталі Петро Урбанович. Сестри Сергієм заступили воюю рідну землю, великим серцем своєю класу заступили її від ворожих куль Згорія у війні їхній нещасливий друг — перший класний керівник першого десятикласника — перший класний керівник першого десятикласника — перший класний керівник першого десятикласника. Не повернувся додому Петро Петур — відмінник, великий голова ради дружини. Та вони згадали у пам'яті першого десятикласника, в пам'яті сьомодішніх десятикласників, житимуть у пам'яті тих, хто завтра прийде навчатися в їхню школу.

На їхню долю випало на диво багато: бути однокласником найвизначнішої держави світу, бути творцем її сьогодення і історії, її неминучої слави, творцем її достатку. Інженери, хіміки, будівельники, педагоги, вчені, лікарі, військові — це їхній клас. «Запоріжжя-сталь», будинок Донбасу, науково-дослідний інститут — це їхній клас. Все, чого добивалася країна — був їхній клас. З'явилися на карті нові соціалістичні держави, міцніша табір соціалізму — це їхній клас. Їм було по сорок чотирьох, коли Країна Рад відкрила нову еру в історії людства — вперше людина зуміла відірватися від Землі. І в тому, що ця людина — радянська, була заслуга і їхнього класу. Право на таке твердження записали вони своєю кров'ю у священній бітві, своєю працею у новосвітні роки. Ще тільки вивчався син Валентина Меленка — це вже пізніше

Однокласники

їм став авіаційним конструктором. Ще був школярем Сергій Зайцев — син лікаря Зайцева — він через кілька років йому підкріплює небо і пугував величчю ТУ-134. А в тому триумфі тисяча дев'яносто шістдесят першого року жилися в одній мінусі і майбутні країни, а значить і класу. Майбутнє їхнього класу — це їхні діти діти їхніх дітей, всі сьомодішні десятикласники. І коли щоразу урочисто-веселим співом розливається першопересний дзвінок, ви сповідає не тільки про початок нового навчального року. Ви сповідає всім, що їхній клас — живе! Бо живе будова нашої найвизначнішої держави — Союз Радянських Соціалістичних Республік.

...Ще мить і затріпоче з учнівських руках шкільний дзвінок. Сядуть за парті юні десятикласники. Тоді, в тридцять четьох, був один такий клас в області. Нині, в сьомдесять сьомому — їх сотні. Тоді в країні тільки починав відбуватися перехід шкіл на десятирічне навчання. Тепер у проєкті Конституції вперше записано право кожного на обов'язкову середню освіту. Це наша країна, — а значить і той перший десятикласник своїм життям добився і гарантував для нинішньої юні це право.

«Доброго дня, Борисе Івановичу!», «Зі святом Вас, Борисе Івановичу!» Він заїде зараз до класу, Борис Іванович Федоров, учитель географії Кіровоградської середньої школи № 14. І, як сорок два роки тому, буде урок. Так само уважно слухатимуть його учні. І тільки карта світу, біля якої він стояв тоді, він розповість їм, як змінювалася карта, як змінювалося життя. І як це робили своїми руками тодішні десятикласники — розсипники Жовтня.

м. Кіровоград

Н. ПАСТУШЕНКО.

Перше вересня:

Турбота

„ЩОБ
НА ВСЕ
ЖИТТЯ...“

Ось і настало перше вересня. Значу, що школярі чекали його з нетерпінням: сама здається тільки вчора була такою. А от сьогодні прийду в клас, і не треба буде rado кидатися на шию своїм подругам, захлинаючись, розповідати останні новини, вибирати собі найкращу партію. Навіть коли я зайду в клас після всіх (а так воно і буде), мене місце залишиться вільним. Відтепер воно в самому центрі класу — за вчительським столом.

А сьогодні мені рідше стало тривожно. Чому? Адже треба просто зйти до класу, на десерт якого написано «А!» і сказати: «Добрий день!» Я — ваш класний керівник. А що, коли не зумію стати справжнім другом оцим майже дорослим юнакам і дівчатам? Адже це знайомство не на місяць-другий, як було на практиці, це — на роки.

Л. ОРЛОВА,
випускниця Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

Подяка

ВЧИТЕЛЬКО
МОЯ

Сьогодні ми прийдемо до середньої школи № 5. Бо вже рік, як ми навчаємось тут. Та всім класу ми закінчували в стінах восьмилітньої школи № 1. І сьогоднішній першопересний дзвінок — нашому коханою класному керівникові Зої Василівні Ніколасівні.

Ви чуєте нас, Зою Василівно! Ми ніколи не забудемо роки, проведені у Вашому класі. Тільки завдяки Вам він став однією дружньою сім'єю. Ви навчили нас розуміти прекрасне, любити свій край, поважати дружбу. І можливо, ми часом бували не зовсім праві, ви ачили нас, але ніколи не відбирали у нас найголовнішого — своєї любові.

Н. БУТЛИК,
учениця Кіровоградської СШ № 5.

НАШ ОСНОВНИЙ ЗАКОН

РОБОТА, БЕЗ ЯКОЇ
НЕ УЯВЛЯЄШ СЕБЕ

Празо на вільну працю, здобути нашими дідами в жовтні 1917 року, відстоєне в буремні роки громадянської війни, захищене батьками від коричневої чуми фашизму.

У статті 60 проєкту нової Конституції СРСР записано: «Обов'язок і справа честі кожного громадянина СРСР — сумлінно працювати у вибраній області суспільно корисної діяльності».

Як бачимо, право на працю, на вільний вибір професії має кожна радянська людина незалежно від національності, соціального стану, віросповідання.

На комсомольських зборах, коли ми обговорювали проєкт Основного Закону, Люба Лук'яненко сказала:

Для нас це фантастика — уявити себе безробітним! У час, коли комсомольці і молодь країни зводять будову віку — Байкало-Амурську магістраль!

Віктор Полянецький:

— Уявити себе безробітним? А як же з тими об'явами «Запрошуємо на роботу», «Терміново потрібні...»?

Зоя Бевз:

— Як бути безробітним, коли своє життя не уявляєш без улюбленої справи.

Ліда Хрипун:

— Для мене праця не просто засіб для задоволення матеріальних потреб, а творча необхідність, смисл життя.

Після таких відповідей з тривогою думав про тисячі, мільйони безробітних у країнах капіталу. Як це страшно відчувати себе непотрібним суспільству. Коли ніде прикласти молоді здорові руки, коли набута дорогою ціною професія не має застосування. Прикро дивитися на знесірених, зломлених, без надії на будь-яку роботу молодих людей. Нещодавно на сторінках газет друкувалося коротеньке повідомлення: «У місті

Гамбурзі дев'ятнадцятирічний Шмюль викинувся з вікна чотирнадцятого поверху висотного будинку. Він вирішив покінчити з собою після того, як зникла найменша надія одержати будь-яку роботу».

Так трагічно обіралось молоде життя! Що робити тим 60-ти тисячам юнаків і дівчат, які залишились без роботи тільки у ФРН? А скільки їх в інших капіталістичних країнах!

Прочитавши ці страшні рядки, ще глибше розумієш справжню суть капіталістичної «демократії», її «права» і «свободи», про які так розпинаються буржуазні політики, про які день і ніч кричать радіостанції «Голос Америки», «Вільна Європа» та інші.

В той час, коли у «вільному» світі дозедені до відчаю молоді люди закінчують життя самогубством, молодь Країни Рад натхненна працює над виконанням історичних рішень XXV з'їзду КПРС. Вирощує хліб, плавить метал, будує БАМ — готує гідну зустріч 60-річчю Великого Жовтня. У цьому — величчя нашого соціалістичного ладу, перевага радянського способу життя.

О. РЕЗНИЧЕНКО,
снт. Побузьке.

ВАЛЕНТИНА МАРКОВА — ДОЯРКА КОЛГОСПУ «РОДИНА» ДОЛІНСЬКОГО РАЙОНУ. ВОНА ПЕРЕМОЖЕЦЬ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ ЗА ПЕРШЕ ПІВРІЧЧЯ ЮВІЛІЙНОГО РОКУ СЕРЕД МОЛОДІХ ДОЯРК РАЙОНУ.

ВАЛЕНТИНА НАГОРОДЖЕНА ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ ДОЛІНСЬКОГО РАЙОНУ КОМСОМОЛУ, ЦІННИМ ПОДАРУНКОМ ТА ПЕРЕХІДНИМ ЧЕРВОНИМ ВІМПЕЛОМ «КРАЩА МОЛОДА ДОЯРКА».

Фото С. ФЕНІКА.

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

барикади і мчали в атаку біля першої кінної, де прокладалась перша козацька борозна і заходились першорядні соціалістичної індустрії, де акрили себе безсмертною славою герої Великої Вітчизняної війни.

Слідопитами відновлені імена десятків тисяч раніше не відомих героїв. Їх подвиг увічнено в пам'ятниках, експозиціях 130 тисяч громадських музеїв, кімнат і куточків слави, які стали справжніми центрами військово-патріотичного виховання.

Із заводського музею починається знайомство з підприємством для молодих робітників Волгоградського тракторного заво-

Серцем сприймаючи подвиг!

ду. Багато трудівників Московського електромеханічного заводу імені Володимира Ілліча одержали комсомольські нагороди в музеї підприємства.

На місцях подвигу радянського народу учасники Всесоюзного походу встановили близько п'ятидесяти тисяч меморіальних знаків. Охороняють і впорядковують їх самі діти. В Ростовській області, наприклад, щороку проводиться операція «Обеліск», мета якої привести в порядок усі наявні в області меморіальні знаки.

Яскравим виявом синівського обов'язку стало

шефство молоді над ветеранами — інвалідами війни і праці, сім'ями загиблих. «Рівняння — на героїв війни! Ветеранам — комсомольське піклування!» — запропонували комсомольські і піонерські організації Підмосков'я. І сьогодні вже два мільйони юнаків і дівчат шефствують над ветеранами, «Обов'язок», «Піклування», «Увага» — так називаються тимчасові операції, що їх проводять в Оренбурзькій, Куйбишевській, Іжевській областях, у Татарії й Башкирії, в Києві, і Новосибірську.

Складовою частиною походу є і Всесоюзна туристська експедиція «Моз Батьківщина — СРСР». За період між зльотами її маршрутами пройшло понад 5 мільйонів юнаків і дівчат. Що більше зміцніли такі форми військово-патріотичного виховання, як Всесоюзні військово-спортивні ігри «Зірниця» і «Орляк», військово-патріотичні клуби та об'єднання. В них молоді залучаються до визначення бойових традицій Збройних Сил СРСР, розвивається шефство над військовими частинами і під-

розділами, підтримуються постійні зв'язки з вихованнями, які проходять службу в Радянській Армії та Військово-Морському Флоті. Змагання молоді за право гідно представляти своє підприємство у лавах Збройних Сил СРСР широко розгорнуто в Білорусії, Курській області. Молоді робітники Курського заводу тракторних запасних частин підготували до служби провадять під девізом «Ударно працювати, відмінно служити».

Революційні, бойові і трудові традиції радянського народу — неоці-

ненна спадщина, яку необхідно дбайливо берегти, безупинно поповнювати і активно використовувати в усій роботі по комуністичному вихованню молодого покоління. Оволоділи цими традиціями, причетність до подвигу старших допомагають мільйонам юнаків і дівчат нашої країни гідно справлятися з завданнями, які постають перед ними ХХV з'їзд КПРС, надихають їх на нові успіхи в праці й навчанні на честь ювілею Радянської

(ТАРС).

Шляхами слави батьків

ЕСКАДРОН ЙДЕ В ІСТОРІЮ...

Вчора з Онуфріївки і Новоукраїнки в дорогу вирушили учасники обласного кінного агітпоходу «Вершники революції», присвяченого 60-річчю Великого Жовтня.

Так, цими шляхами мчали вершники революції, тут ішли в бій ескадрони червоного козацтва і легендарні будівельники. А нині в дорозі онуки вершників революції, які з гордістю несуть Жовтневу естафету.

Два загони молодих степівчан, учасників обласного кінного агітпоходу, вирушили вчора арванці з Новоукраїнки і Онуфріївки. Разом з ними ветерани червоного козацтва Микола Семенович Шваченко і Тарас Васильович Юшкевич. Після урочистого мітингу в Новоукраїнці, на якому були присутні старі більшовики, перші комсомольці району, молоді газетники і агітатори, ескадрон взяв курс на Малу Тимошівку. Вісім кіннотників мчали степом. Попереду тачанка, попереду комсомолец Станіслав Мороз — колишній прикордонник і крадій казаків. А з ним механізатор колгоспу «Дружба» Василь Ходар, медсестра Тетяна Шаповал. За ескадроном — автобус агіткультбригади Рівнянського сільського Будинку культури. Далі маршрут загону — до Комишуватого, Бобринця, Компаніївки, Кіровограда. Будуть зустрічі з учасниками революційних подій, героями Великої Вітчизняної війни, будуть тематичні вечори «Ми — онуки Жовтня», лекції, концерти.

Онуфріївський загін вчора першу зупинку зробив біля обеліску юному розвіднику Анатолію Комару, який поаторив подвиг Олександра Матросова.

Юнаки та дівчата з обох кінних загонів 3 вересня прибудуть в Кіровоград і складуть свій рапорт під час відкриття обласного зльоту учасників походу «Шляхами слави батьків».

(Додаток про обеліскі кінний похід «Вершники революції» читайте в чергових номерах «Молодого комуняра»).

● ЕКСПЕДИЦІЯ «СЛАВА»

В односторонньому виданні «Історія міст і сіл УРСР. Кіровоградська область» є згадка такого змісту: «Восени 1919 року Знамянка опинилася в центрі контрреволюційних банд Григор'єва. Третього червня головорізи вчинили на території станції і в найближчих населених пунктах жахливий погром. Сюди були направлені значні сили Червоної Армії... У боях відзначився бронеполіт імені М. А. Худякова, який командовав легендарним героєм громадянської війни Анатолієм Григоровичем Железняковим».

Хто він, цей незламний борець за встановлення і зміцнення Радянської влади? Які шляхи-дороги привели екіпаж бронеполіта під орудою російського робітника-матроса в степовий край Єлисаветградщини 1919 року? Про це розповідає документальний нарис, який ми пропонуємо увазі читачів.

Володимир Крамаренко
Олександр Назорний

Матрос Железняков — син революції

1.—

То були важкі часи для молодого Країни Рад, період розгону ануфріївської контрреволюції — найкривавішої сторінки літотисеу громадянської війни в Єлисаветградському й Олександрійському повітах. Якщо з помічниками пієти революційних подій у нашому краї було покінчено відносно швидко й без особливих кровопролиттів, то боротьба з буржуазно-націоналістичною Центральною радою, гайдамацьким охочиєм, білогвардійською була довготривалою і жорстокою. Тим більше, що сільська буржуазія в обох повітах на той час ще залишилась досить таки сильною.

Сільські глани цупко тримали бідиоту в економічній залежності, вони люто ненавиділи Радянську владу, намагалися всіляко очорнити представників її органів на місцях, стріляли по них із куляк-обрізів. Багаті робили все для того, щоб спрямувати революційну енергію селян у націоналістичне русло. І все ж, упертим потугам, природні маси підтримували більшовиків, ішли за ними. Робітники й збобжілі селяни піднімалися на рішучий двобій із куркульськими бандами та іншою контрреволюційною нечистотою.

На той час в Олександрійському та Єлисаветградському повітах найбільшу небезпеку становили озброєні зубі заколотницькі зграї Григор'єва — колишнього лівого першорядного діяча чинників одного з олександрійських «присутствій». Пастуший режим Скоропадського й Петлюри, які їхньому озлобленню, зрештою, прийшлися кінець, північ перенесли на бік Радянської влади. Та це було, так би мовити, зовнішнє маскування, істеричення, як північ маскування, зрадника народних інтересів. Прикриваючись личиною побіроків революційної справи, колишній штаб-капітан царської армії Григор'єв поступово оточує себе махровими петлюрівськими недобитками, білогвардійцями різних мастей.

Підослив слушний момент, і припущений авантюрист заніс підступний удар у спину молодій Українській республіці — підняв контрреволюційний, антирадянський заколот, який був одним із найбільших і найзагрозовніших на півдні України. Ного смертельна небезпека полягала ще й у тому, що бандитсько-анархістські зграї захопили в свої руки значну частину районів ближнього тилу Черво-

ної Армії, яка вела кровопролитно-жорстокий бій проти останнього оплоту контрреволюції — денікінців.

Озвірілі григор'євські зграї грабували міста і села Олександрійського і Єлисаветградського повітів, знищували народне добро, абиякі партійні працівники і активісти, тримали радянські установи. Про вислону напруженість тодішнього становища, яке складалось у результаті григор'євського заколоту можна судити хоча б із телеграми військового комісара Олександрійського повіту в штаб військового округу:

«Позитивний стан у повіті, — доповідає він, — поглини. Великі григор'євські банди і частини махновських банд переходять із постоїв у постої і ведуть брехливу агітацію проти Радянської влади, головним чином проти Комуністичної партії, грабують населення, чинять єврейські погроми, руйнують залізничні комунікації... Агітагорам без ризику для життя в більшості повсюди виставляється не можна».

У фондах обласного державного архіву зберігається велика кількість промовистих матеріалів про розгук григор'євщини в нашому краї. Шлях, де проходили банди зрадника, був рязно політний кров'ю. Вкупі з махновцями вони вчинили дикувний погром в селах Дмитрівці, Овчиняжці, на станції Знамянка. Заколотницька павала підступила до Єлисаветграда.

Перед нами похований від часу номер газети «Навсесвіт» — органу Єлисаветградської Ради робітничих, селянських і червоноармійських депутатів за 14 травня 1919 року. В цій зміщено «Повідомлення з Єлисаветградського фронту» такого змісту:

«Повідомлю, 12 травня. До 11-ї години вчора розвідка доносила оперативному штабу, що між станіями Третьяка й Канатове просувається ешелон у напрямі до Єлисаветграда. Та ж розвідка через деякий час повідомляла, що розбрана нашими частинами залізнична колія ешелонем григор'євців ремонтувється».

У цей скрутий момент на допомогу єлисаветградцям поспішав бронеполіт Анатолій Железняков. «З боку Новоукраїнки, — читаємо в тому повідомленні, — за одержаними даними, в постійному порядку йшов червоний бронеполіт, елітом із яким рухались ешелони червоної військ. Навсесвіт військова збірка делегатів від виконкомів. Бронеполіт і ешелони на чергу годину поці прибули на станцію Єлисаветград».

О 7-й годині ранку з боку Канатова почався наступ, якому передувала артилерійська стрільба. Декілька снарядів влучили в місто. У відповідь на наступ григор'євців Червона Армія розпочала контрнаступ. Він відав наступальні епер-

тійно й дружно, що через чотири години не тільки було припинено наступ обманутих солдатів, а й частина загону кинулась навітича.

Нашою армією підбитий панцерник, захоплено дві гармати, декілька кулеметів і 400 чоловік узято в полон. Коли наш правий фланг зіткнувся з правим флангом супротивника, григор'євці почали братися із нашими червоноармійцями і складали зброю. Переслідуючи грішак, лівий частини підходять до Третьяка. Частина відступаючих григор'євців відкочується в напрямі Алжамки, інші — в напрямі Знамянки».

Комуністи й комсомольці Єлисаветграда вирішили за будь-яку ціну боронити місто, зайняли позиції на шестухах до нього й стійко захищались. І все ж антагонізм на цей раз в бою не було жодної змоти. Силою виявилися червоноармійці.

Вдарились до повітового центру, григор'євці цюв'ярячому розправлялися з більшовиками, радянськими активістами. Тільки протягом 15—17 травня вони знищили й розстріляли понад 30 членів Єлисаветградської Ради.

Такий малеший розгук григор'євців набрав чимдалі загрозливішого характеру. 12 травня Раднарком і Рада робітничо-селянської оборони України звернулася до Єлисаветградського з'їзду Рад, який проходив у місті, з проханням звільнити — підняти на боротьбу з григор'євщиною всіх робітників, селян, червоноармійців, який домагається революції, справу Радянської влади. Повітовий з'їзд прийняв резолюцію про негайну боротьбу з бандами Григор'єва. Озару ж несли цього в місті та довколишніх селах, формується кілька загонів добровольців.

Усім бачомим операціям по ліквідації григор'євського заколоту керував відомий воєначальник легендарний герой громадянської війни О. Я. Пархоменко. Для боротьби з злочинцями банд була мобілізована повноцінна робітничка Єлисаветградська.

23 травня регулярні частини Червоної Армії з допомогими й три підтримки місцевих повстанських загонів домітно розгромали григор'євські зграї в місті й довколишніх селах. В Олександрійському повіті заколотників по п'ятах, недовгого непереслідували біля загонів на командувачим Іван Діброва й Петра Несмачного. Червоноармійські єдиници тим часом перейшли у наступний контрнаступ проти заколотників із боку Катеринослава (нині Дніпропетровськ) та Кременчука. Саме в цих боєвих операціях особливо відзначився екіпаж бронеполіта на чолі з балтійським матросом Анатолієм Железняковим. Розквітлий турбіт гармат цього панцерника на колесах дулав на залізничних перегонах між Кременчуком, Користівкою й Знамянкою.

У ніч на 23 травня була знищена Олександрія. У банд «отаманів» наші бійці захопили 5 бронеполітів, 30 гармат і багато іншого військового спорядження. Заколотники ешпілились у мішину лещатах і кидалися в розтіг. Через декілька їх було вибито зі Знамянки. В жорстоких боях із григор'євськими недобитками тут знов-таки особливо прославився бійці бронеполіта А. Железнякова, що рухався з боку Одеси через Знамянський залізничний вузол до Дніпра. Учасників вигнаних боїв за Олександрію й Знамянку спеціальною телеграмою поздоровив В. І. Ленін.

Та смертельна загроза не минула. Організація рйвчючої відієції контрреволюційно-білогвардійським силам ускладнювалася діями банд Махна, який на початку травня 1919 року цюв'ярячійки залишив фронт Червоної Армії під Катеринославо, подістав у Чорний діє, де вийшов в контакт із залишками григор'євських головорілів. Та авантюрист-запровадін не зміг домовитись між собою — 27 серпня в селі Сентюковому Махно ібни Григор'єва і, об'єднавши пошарпані зграї недобитків, почав криваві рейди по двадцяти повітах краю.

(Далі буде).

До 60-річчя радянської міліції

ТРИ ДОБИ РОЗШУКУ

ШУТАЮТЬ у чорне небо лі язички по-дум'я. Натужно гуде вогонь. Ще мить — і перекинеться він на іншу стріху...

Анатолій на ходу зриває з себе китель. Те ж саме робить і Віталій Юхно. Крам окі Дроник встигає помітити на вулиці перед будинком розпачливу по-стать.

«Рятуйте, люди!» — ріже слух відчай-дущий крик.

— Вода! — гукєє Анатолій, вглядів-ши поруч колодязь. Віталій розуміє йо-го з наслідком...

— На сусідній ліній! — кричить він, пе-редаючи перше відро. — На сусідній, бо займеться... Цього вже не врятуєш!

Анатолій і сам бачить, що палаючі бу-дівлі їм удвоє не загасити, а язички по-дум'я починають лизати сусідню стрі-ху... Ні, цього вони вже не допустять...

Рвучко перекидає на тліючу стріху відро води...

Ще кілька годин тому інспектор кар-ного розшуку Анатолій Дроник був зов-сім далеко від цього невеличкого села з романтичною назвою Троянка. Відбув-ши чергування, він допомагав дружній-по господарству. І раптом телефонний дзвінок із міськвідділу міліції:

— У Троянці бенкетує п'яний. Пробу-вав підпалити будинок...

...Відтоді, як Анатолій із Віталієм по-чали поливати стріху, минула година. З допомогою інших людей вогню вдало-ся приборкати.

Ще через кілька хвилин настigli ху-лігани. Якусь мить стояли напрооти. Двоє молодих хлопців у міліцейській формі і засліплені п'яною злістю палий із бритвою в руках.

Анатолій добре усвідомлював, що зброя небезпечна. Тому скористався миг-тєвою паузою, стьобнув метушкою по руці з блискучим лезом...

Можливо, всі ці події стали для Ана-толія ще однією буденною справою служби: мовляв, усе обійшлося легко. А чи легко?

Усього шість років служить молодий

комуніст Анатолій Дроник в органах МВС. За цей час пройшов шлях від ря-дового міліціонера до інспектора карно-го розшуку...

Перше, що запам'яталось Анатолієві на новій посаді — це кілька незакінче-них справ, які залишив йому поперед-ник.

Серед них — одна «звичайна» крадіж-ка. 1971 року був пограбований кіоск № 4 Знаменської водолікарні. І товарів узято на невеличку суму: цукерки, сига-рети, шоколад... Що ж інше може бути в кіоску будинку відпочинку? Винуватця розшукати не вдалося.

Анатолій вирішив довести справу до кінця. Спершу приглядався до всіх, хто міг би бути причетним до крадіжки.

Послав десятки запитів, аналізував кожну відписку.

Роботи в Анатолія вистачало. Товари-ші обирають його секретарем комсо-мольської організації. Він готується всту-пати до Вищої школи міліції. Готується наполегливо і вперто. Неймовірно важ-ко викроїти для цього час. Та наполег-ливість виправдовує себе. Анатолій встигає таки до Вищої школи міліції...

Шість років. Шлях від рядового до лейтенанта, крок від незакінченої серед-ньої до вищої освіти, довір'я комсомоль-ців Знаменського міського відділу внут-рішніх справ, самоутвердження в житті — все це сходилося в самовдосконалення Анатолія Дроника. За цей час багато складних справ довів лейтенант до ло-гічного завершення.

Квартирна крадіжка. Вартість укра-деного — сімсот карбованців...

Приступивши до розшуків, Анатолій уже знав, що подружжя Д. не ладить між собою і подало заяву на розлучен-ня. Значить, не виключено, що викраде-ні речі приховає хтось із них без відома

іншого. Тим більше, що ключі були в обох. Але ж крадіжку міг вчинити хтось із близьких знайомих. Зрештою, кра-діжка могла бути справою рук якогось «гастролера». Крім усіх основних робо-чих здогадок, звичайно, були й інші, але спочатку Анатолій вирішив зупинитися саме на цих.

Перша відпала відразу. У подружжя було тверде «алібі». Дроник почав про-робляти другу. Переговорив з усіма гос-подарями будинку, в якому жили по-терпілі.

І тут поталанило. Двоє дівчаток-сту-денток пригадали, що бачили у день крадіжки, як із їхнього під'їзду виходив чоловік із великою валізою і сумкою. Здавалося, це вже була нитка від клу-бочка.

Інспектор карного розшуку звернув увагу й на те, що від сусідів у день зло-чину виїхали племянник із дружиною і дитиною, які приїздили гостювати з Ір-кутської області. Жили вони без при-писки кілька тижнів... Записавши на всяк випадок адресу гостей із Иркутська, Анатолій послав запит до Москви. Звід-ти підтвердили злочин, четвертий рік, як Віталій Колесников утік із місць ув'язнення.

З дня крадіжки минуло півтори доби, і Дроник вирішив попередити Колесни-кова, виїждючи до Черемхового, куди, як він сподівався, той вирушить до ро-дині.

Усього три доби витратив інспектор карного розшуку, щоб встановити особу злочинця, але затримати його вдалося лише через десять місяців.

На слідстві виявилось, що затриманий готувався підробити документи (які він крав на кожній із квартир) не лише для себе, але й для дружини і дитини, а по-тім виїхати до Казахстану.

Планом його не судилося здійсни-тися...

На рахунок у Анатолія Дроника вже числало розкритих злочинів. Утверджу-ється він упевнено і сміливо.

Ю. ДМИТРЕНКО.

Фото В. КОВНАКА.

Епохи

БОРотьба класична

КІРОВОГРАДЦІ—
СРІБНІ ПРИЗЕРИ

Протягом трьох днів у Будинку фізкультури заво-ду «Червона зірка» розгрався особисто-командний чемпіонат Центральної ради ДСТ «Авангард» з класичної боротьби. Своєю майстерністю продемонструва-ли понад 120 спортсменів з одинадцяти областей республіки. Наші земляки успішно провели поєдин-ки. Чемпіонські титули і золоті медалі завоювали Станіслав Редозубов, Геннадій Беспалко та Олек-сандр Демещенко. А бронза дісталася олександрій-цю Миколі Королю, кіровоградцям Олександрю Уша-кову і Сергію Луценку.

У командному заліку наші борці після колектив-ну Донецької області зайняли другу сходинку.

В. ТВЕРДОСТУП.

ФУТБОЛ

„РАДИСТ“—
„ПРОМІНЬ“—2:1

На стадіоні «Піонер» кіровоградський «Радист» зу-стрівся з полтавським «Промінем». У першому тай-мі жодній із команд не вдалося добитися переваги — 0:0. Після відпочинку знову почали діяти господарі майданчика. Вони частіше загрожували воротам гос-тей. Одна з атак принесла успіх — на 52 хвилині Анатолій Каміньський відкрив рахунок. Але через сім хвилин гості встановили рівновагу. А коли до фіналь-ного свистка залишилось менше десяти хвилин, удар Віктора Іщенко досяг мети — 2:1 — наперед кірово-градці.

З вересня «Радист» знову грає у себе вдома з пол-тавчанами, на цей раз з «Буревісником».

В. АЛЕКСЕЄНКО,
суддя республіканської категорії.

НА ФОТОГРАФІЇ гімна-зист. Відкритий пог-ляд, високе чоло, непокір-не пасмо з-під кашкета... «Кожне насильство, про-яке я дізнався (...ходити до церкви в табельні дні, система шпигунства в школі і т. д.) було ніби на-сильством наді мною осо-бисто. І тоді я разом із кулькою моїх ровесників (у 1894 р.) дав клятву бо-роться зі злом до остан-нього подиху. Вже тоді моє серце і мозок чути-во сприймали будь-яку несправедливість, образу... і я ненавидів зло», — на-пише Фелікс Едмундович через багато років.

Так. Він рано вступив у боротьбу з несправедли-вістю, насильством, крив-дою. У вісімнадцять років Фелікс уже як член литов-ської соціал-демократич-ної партії, сам навчаючись марксизму, веде гуртки ремісничих і фабричних робітників...

ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
Ф. Е. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

„МЕЧ І ПОЛУМ'Я“

«Фелікс Едмундович Дзержинський. Життя і діяльність у фотографіях і документах... Перегор-немо сторінки ювілейного видання, випущеного нещодавно московським видавництвом «Плакати».

Наступна сторінка книги. Десятихвилинний Дзер-жинський за письмовим сто-лом. Уже тоді він часто ви-ступає в друкованих органах литовської соціал-демократич-ної партії, і в його статтях відзначається знайомство з працями В. І. Леніна.

Він не лише друкується в негальних виданнях, але й сам готує, іноді навіть дру-кує на гектографі окремі по-мери «Ровеського робітни-ка».

У цей час за Дзержинським починається стеження. «Як за своїми поглядами, так і за своєю поведінкою та характе-ром особистості у майбутню-му дуже небезпечна». — чи-таємо на одній з сторінок ви-тримки з донесення началь-ника ровеського жандармсь-кого управління шленському

прокуророві. Поруч фотогра-фія двадцятирічного Дзер-жинського, фотокартка з ти-ремної фотокартки. «Це був його перший арешт і заслан-ня. В той перший раз, як і в усі інші, він був сильний ду-шок і переконаний у правоті своєї справи... З листів було видно, що він непохитий».

Назвичайно цікаво пода-ний у збірнику період діяль-ності «зайзничого» Фелікса на посту голови ВЧК. Тут — і раніше неопубліковані мате-ріали про діяльність членів на зв'язку Радянської влади, і фотодокументи, що відобра-жають роботу Ф. Е. Дзержин-ського в різних радянських і господарських органах, зокре-

ма, на посту голови Вищої Ра-ди Народного господарства...

Заглянемо на останню сторінку: «Меч і полум'я» пролетарської революції Фелікс Едмундович Дзер-жинський усі сили своєї особистості, свого вели-чезного темпераменту, свого розуму і волі від-дав боротьбі за класові інтереси пролетаріату...

На прикладі його життя, його діяльності і величч- завдань, які він брав на себе, виховуються нові й нові покоління будівників комунізму...

Юний друже! Якщо не зміг придбати цю книжку, візьми її в бібліотеці! Погортай сторінки, познай-омся з життям і діяль-ністю лицаря революції, адже це і йому, вірному соратникові Леніна, за-вдячує ти своїм щасли-вим сьогоденням.

М. ДУМІЧ.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

НАШІ ЮНІ ДРУЗІ!

Учнів забезпечують гуртожитком, парадним і робо-чим одягом, триразовим харчуванням, підручниками, вони одержують третину суми, заробленої ними на ви-робничій практиці. Час навчання в закладі зараховує-ться до трудового стажу.

Училище має чудовий сучасний навчальний корпус, у якому обладнано кабінети і лабораторії, майстерні, спортивний та актовий зали. Є спортивне літнє містеч-ко, працюють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції. Є спеціалізовані гру-пи зі спортивним ухилом класичної боротьби і вело-спидного спорту, де свою спортивну майстерність учні вдосконалюють під керівництвом досвідчених тре-нерів, майстрів спорту СРСР.

Випускники-відмінники мають право оступати до ви-щих і середніх навчальних закладів на пільгових умо-вах, а також можуть бути направлені до вищих і се-редніх навчальних закладів системи професійно-тех-нічної освіти, де навчання проводиться на повному державному забезпеченні.

Вступники подають заяву із зазначенням вибраної спеціальності, автобіографію, характеристику, сві-доцтво про народження (оригінал) або паспорт (пред'являють особисто), документ про освіту, довідку з місця проживання і про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), вісім фотокарток розміром 3x4 см.

Початок занять — з 1 вересня.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Черво-нозорівська, 23. Телефон 2-38-49.

Іхати до училища автобусами №№ 2, 14 — до зу-пинки «Вулиця Мічуріна», № 29 — до кінцевої зупинки або тролейбусом № 2 — до зупинки «Буддеталь» чи «Вулиця Короленка».

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОГО КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обком
ЛКСМУ г. Кіровоград.
Газета печатається
на українському мові.

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу вій-
ськово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.